

หวงรัก

บทที่ 23

เพราะว่าแสงดาวไม่อยู่ มณฑิราจึงกล้านั่งรถออกไปกับภูริในเวลาเช้า หญิงสาวบอกชายหนุ่มว่า

“ฟ้าไม่สบายคะ เห็นว่าโรคกระเพาะเล่นงาน คลื่นไส้อาเจียนแต่เช้าเลย ”

สีหน้าของชายหนุ่มเครียดขริมจนเธอออกจะแปลกใจ ตั้งแต่เมื่อวานเย็นซึ่งเขาไปรับเธอจากที่ทำงานและพาไปทานอาหารค่ำด้วยแล้ว ดูราวกับชายหนุ่มมีอะไรอยู่ในใจ ไม่ช่างพูดช่างเล่นเหมือนเคย ครั้นเธอถาม ก็ได้รับคำตอบว่าเขาเหนื่อยและเครียดกับงานเหลือเกิน

ในเวลาเช่นนั้นเขาก็กลับต้องการอยู่กับเธอ แล้วจะไม่ให้มณฑิรามั่นใจได้อย่างไรว่าเขาตั้งใจให้

“ไม่สบายจริงหรือว่าเป็นข้ออ้างกันแน่”

เสียงถามมีกึ่งวานเยาะหยันระคนขุ่นเคือง ไม่ว่าจะ เป็นความรู้สึกในทางลบใดๆ มณฑิรา กลับฟังด้วยความรู้สึกพอใจ “ข้ออ้างเพื่ออะไรคะ ถ้าเขาเกิดขี้เกียจทำงานขึ้นมา จะต้องมารยาว่าไม่สบายแบบเด็กเกโรงเรียนด้วยหรือคะ หรือว่าเจ้านายเข้มงวดนัก”

ภูริมองอย่างแปลกใจ นี่เธอไม่รู้หรือ ว่าคู่รักกลับมาจากราชการที่ต่างประเทศแล้ว และในวันแรกที่กลับมา ก็กลับนัดให้ผู้หญิงหน้าชื่อเพื่อนที่แสนดี คนนำเสนอสารของเธอออกไปพบ ในวันนั้นก็คงจะแอบนัดพบกันอีกตามเคย ถึงกับจะต้องมารยาว่าไม่สบายจนไปทำงานไม่ได้ทีเดียว

เขาไม่ได้พูดออกมา ได้แต่พาหญิงสาวตรงไปส่งที่ทำงาน มณฑิรา ลงจากรถอย่างอึมเอมใจ แม้จะรู้สึกว่ายายหนุ่มไม่ได้ร่ำลาอย่างอาลัยอาวรณ์ ซ้ำยังเลื่อนรถออกไปเร็วกว่าที่ควรช่างก่อนเถอะ ไว้ให้เขาอยู่ในอารมณ์รักอารมณ์ใคร่ก่อน เธอจะเป็นคู่รักที่ทำให้เขาลืมแสงดาวไปเลย

ภูริถึงที่ทำงานช้ากว่าเคย รับการทักทายเป็นพรดาพนักงานที่อยู่ในทางเดิน อรละออยิ้มดวงตาเป็นประกายทักทายชายหนุ่ม

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ คุณภูริ”

“อรุณสวัสดิ์ครับ คุณอร” เขาหยุดตรงหน้าเธอ พูดเป็นงานเป็นการ “เดี๋ยวคุณช่วยรวบรวมทุกเรื่องเกี่ยวกับนโยบายการจัดซื้อและรับของเข้าไปหาผมหน่อยนะ”

สีหน้าของอรละออเจื่อนลงทันที นโยบายการจัดซื้อและรับของเธอเคยได้ยื่นผ่านหูแต่ไม่รู้มาก่อนว่ามีตัวตนให้หยิบจับได้ที่ตรงไหน หญิงสาวมองตามร่างสูงที่เดินผ่านไป เห็นเขาพยักหน้ากับเลขาคณสวอยู่ที่ทักทายอย่างอ่อนหวานแจ่มใสเพียงนิดเดี๋ยวก็หายเข้าห้อง ใบบนหน้าเครียดขริมราวกับโกรธคนทั้งโลก

อรละออลุกไปเปิดตู้เอกสาร ไขปลายนิ้วเลื่อนแฟ้มที่แขวนเรียงรายพลาอ่านชื่อแฟ้มอย่างร้อนรน ... นโยบายการจัดซื้อ... มันอยู่ที่ไหนกันละนี่

เธอเหลียวหาความช่วยเหลือ พนักงานเดิมๆ ส่วนใหญ่อายุมากกว่าเธอนับสิบปี ถึงจะเคยพูดคุยกันบ้างก็ไม่สนิทสนมนัก เนื่องจากเธอเป็นคนใหม่ที่นี่ เป็นคนใหม่ซึ่งทำอะไรไม่เป็น.. ที่ได้รับการสนใจจากเจ้านายเป็นพิเศษ จึงถูกต่อต้านอยู่ลึกๆ เธอรู้สึกถึงการต่อต้านนั้น เคยคิดว่าหากเธอเก่งและมีตำแหน่งรับผิดชอบสูงอย่างฟ้ารุ่ง แม้จะอ่อนเยาว์แต่เธอก็คงจะได้รับการยอมรับไปเอง

พนักงานรอบข้างต่างกำลังสนใจอยู่กับงานของตน อรละออ ลังเลที่จะเข้าไปพบ ไม่รู้ว่าจะถามหาอะไรจากใคร กลัวจะเป็นจนเขาเอาไปพูดเอาไปหัวเราะเยาะกันทีหลัง

เธอเดินไปที่ห้องของภูริด้วยความไม่มั่นใจในตัวเองเลยแม้แต่น้อย บอกเขาไปตรงๆ... เธอคิด ...คงไม่เป็นอะไรหรอกน่า ก็เราเพิ่งเข้าใหม่แท้ๆ แต่ว่า ถ้าเขาคาดหวังว่าเราจะต้องรู้เรื่องดีแล้วเล่า เขาจะผิดหวังในตัวเราหรือเปล่า.....

นางสาวคะนึง เลขาคณสวซึ่งฉาบสีสน้อยบนใบบนหน้ามากกว่าพนักงานอื่นมองหญิงสาวด้วยสายตาที่ทำให้เธอรู้สึกอึดอัด อรละออ ยิ้มเจื่อนๆ เสียงถามไม่มั่นใจในตนเองสียเลย

“ตอนนี้คุณภูริ จะกำลังยุ่งหรือเปล่าคะ”

“ตามปรกติเวลาเพิ่งมาถึงก็จะยุ่งเสมอแหละคะ” เป็นคำตอบ

ที่เป็นงานเป็นการและแบ่งแยกราวกับเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน
 อรละออจึงยิ่งรู้สึกประหม่า

“ถ้างั้น...” เธอลังเล “ไม่เป็นไรค่ะ...ขอบคุณ”

หญิงสาวเดินกลับมาที่โต๊ะ ไม่ได้รับรู้ถึงดวงตาคมในกรอบ
 มาสคาร่าสีน้ำเงินเข้มหนาที่ตัวตมมองสำรวจตรวจตราเธอตั้งแต่ศีรษะ
 จรดเท้าอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเมินกลับไป

หญิงสาวมองนาฬิกา ฟ้าวรุ่งอยู่ที่ไหน เธอน่าจะถึงที่
 ทำงานได้แล้วนี่นา ในที่สุดเธอก็หมุนโทรศัพท์ไปหาภุริ

“ครับ..?”

หญิงสาวต้องกลั่นใจว่าจะกล่าวพูด “คุณภุริคะ.....คือ เรื่อง
 นโยบายจัดซื้อที่คุณขอ....เอ่อ... คือว่า.....”

“อะไรนะอะ” เสียงถามงุนงง ชายหนุ่มมัวสนใจกับงานที่
 วางอยู่บนโต๊ะ รายงานจากแผนกต่าง ๆ ส่งมาสม่ำเสมอตามระยะเวลา
 ที่กำหนด และจะต้องผ่านสายตาและถูกบันทึกข้อสังเกตต่างๆไว้
 สำเนาแฟกซ์และจดหมายทั้งจากในและต่างประเทศ ซึ่งจะต้องตอบให้
 ทันเวลา เขาอ่านพลางเขียนโน้ตกำกับย่อ ๆ ซึ่งเลขานุการหรือไม่ก็
 คนที่เกี่ยวข้องจะต้องนำไปแก้ไขคำพูดใหม่ให้สละสลวยก่อนจะส่งตอบ
 ออกไป

แล้วเขาก็นึกออกว่าได้ขออะไรจากเธอไว้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ต้องการ
 มันเลยแม้แต่น้อย

“ครับ คุณอร มีปัญหาอะไร”

“คือ... เอ่อ... อรไม่รู้ว่ามีอยู่ตรงไหน หน้าตาเป็นยังไง”

“ถามฟ้าวรุ่งดูซิครับ”

“พี่ฟ้าวยังไม่มาเลยคะ”

แน่ละ ก็คุณเธอมีนัดสำคัญอยู่ที่นี่นา “ลองโทรไปตามที่บ้านซิ
 ครับ ตอนผมออกมาเธอยังอยู่ที่บ้าน”

“คะ” น้ำเสียงเธอดีขึ้นในทันที ที่เจ้านายไม่ได้เข้มงวดหรือ
 ตำหนิที่เธอไม่รู้เรื่องงานในความรับผิดชอบอย่างที่เธอกลัว

“อรจะโทรเดี๋ยวนี้เลยคะ”

“เร็ว ๆ นะครับ” เขาเร่ง “ผมต้องการใช้ด่วน”

“คะ” เสียงรับกระตือรือร้น

ชายหนุ่มวางโทรศัพท์ อดที่จะรู้สึกเวทนาแถมเอ็นดูหญิงสาว
 ผู้ไร้เดียงสากว่าวัยผู้นี้ไม่ได้ อีกครู่หนึ่งเขาก็ยกโทรศัพท์ขึ้นกด
 หมายเลขของเธอ “ได้ความว่ายังไงครับ ”

“คุณภุริรอสักครู่ได้ไหมคะ... พี่ฟ้าวกำลังมา”

เขาวางโทรศัพท์อย่างผู้ชนะ

ใบหน้าซีดใสจนเห็นเส้นเลือดฝอยกระจายจาง ๆ เป็นแห่ง ๆ ของ
 ฟ้าวรุ่งทำให้อรละออต้องทักว่า

“ตายแล้ว พี่ฟ้าว หน้าซีดยงกับกระดาดเลย ไม่สบายหรือคะ”

“คะ สงสัยโรคกระเพาะจะเล่นงาน คลื่นไส้อาเจียนแต่เช้า”

“แหม อรละออใจจิงเลย งานของตัวเองแท้ ๆ กลับต้อง
 รบกวบนพี่ฟ้าวทั้ง ๆ ที่กำลังไม่สบาย”

“ไม่เป็นไรค่ะ..... ไลน์ดูซิ เราจะทำอะไรกันบ้าง”

“คุณภุริขอแฟ้มนโยบายการจัดซื้อและรับของคะ”

“แฟ้มที่ว่านั้นไม่มีหรอกคะ แต่ในเมื่อเจ้านายต้องการ เราก็
 จะต้องทำขึ้นมา ที่ต้องทำก็คือรวบรวมเรื่องเกี่ยวกับการจัดซื้อขึ้นมา
 ก่อน นโยบายการจัดซื้ออาจหาได้จากแฟ้มนโยบายการบริหารรวม
 ตรงหัวข้อการจัดซื้อ แล้วก็ไปคัดลอกส่วนที่เกี่ยวข้องจากระเบียบ
 การปฏิบัติงานทั่วไปจากแฟ้มระเบียบการปฏิบัติงาน.... เอ คุณภุริ
 จะเอาแฟ้มที่ว่นี้ไปทำอะไร หรือว่ามีปัญหาจนต้องรื้อนโยบายขึ้นมาดู”

“นั่นซีคะ” หญิงสาวพยักหน้าเออออ

“ในเมื่อเขาไม่ได้บอกว่าจะเอาไปทำอะไร เราก็ส่งหลักการ
 และข้อปฏิบัติทั่วไป เข้าไปก่อนก็แล้วกัน ถ้าต้องการอะไรเพิ่มเติม
 ค่อยหาให้ทีหลัง” ฟ้าวรุ่งหันไปกดปุ่มเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ของตน
 ตัวเลขและตัวหนังสือวิ่งผ่านลงมาเป็นแถว ๆ อีกครู่หนึ่งเธอก็เข้าไป
 สู่ระบบรวมของบริษัท

เธอขยับที่นั่งให้อรละออ พิมพ์บ้าง ใช้เมาส์คลิกลากระบาย
 ตรงนั้นตรงนี้บ้าง ไล่ไปตามแฟ้มข้อมูลต่างๆ พลังก็อธิบายให้อีก
 ฝ่ายฟัง ไม่กี่นาทีต่อจากนั้น เอกสารหลายแผ่นค่อย ๆ ถูกพิมพ์
 ออกมา อรละออ หยิบขึ้นมาอ่านอย่างพอกพอกใจ

ฟ้าวรุ่งมีอาการกระอักกระอ่วนอยู่หลายครั้ง ทำหน้านิ้วเมื่อต้อง
 กล้ากลืนผืนตัวให้เป็นปรกติ อรละออ มองอย่างห่วงใย

“ยังไม่สบายอยู่หรือคะ เอายาใหม่ เดี่ยวอร์จะไปขอมาให้”

“ไม่เป็นไรคะ” เธอผินยิ้ม

เธอหยิบกระดาษที่เพิ่งพิมพ์จากเครื่องมาตรวจดู พุดว่า

“คุณกริคงจะต้องการอะไรมากกว่านี้ ไม่เช่นนั้นข้อมูลแค่นี้เขาไล่หาจากคอมพิวเตอร์เองก็ได้ ถ้าเขาต้องการอะไรเพิ่มเติม เช่น คำสั่งพิเศษเฉพาะกาลหรือเรื่องอื่นๆ คุณอรต้องไปหาจากตู้เอกสารของแผนกจัดซื้อนะคะ ให้เขาหยิบหาถ่ายสำเนาให้ แต่ต้องบอกให้เฉพาะเจาะจงว่าจะเอาอะไร เขาจะได้ค้นหาให้ถูก”

“คะ อร์จะต้องถามคุณกริให้รู้เรื่องก่อนใช่ไหมคะว่าจะเอาอะไรเอาไปทำอะไร...” เธอทบทวน “เอ แล้วคุณกริจะไม่เอ็ดเอาหรือคะว่าทำไมถามซอกแซก”

“ไม่หรอคะ เราต้องรู้เพื่อที่จะทำให้ได้ตรงกับความต้องการใช้งานของเขา ข้อมูลและบทวิเคราะห์บางอย่างเขาต้องการดูเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจที่สำคัญๆ อันนี้ต้องเสนอให้ลึกและกว้างครอบคลุมผลดีผลเสียให้หมด แต่มั่นใจเวลานานแล้วก็ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคนอื่นๆ ในแผนกอื่นหลายคน ถ้าเขาไม่ได้ต้องการถึงขนาดนั้นก็อย่าไปทำให้เสียเวลา”

“อรเข้าใจแล้วคะ”

ฟ้ารุ่งจับน้ำอุ่นขณะที่อรระอตรวจดูความเรียบร้อยของแฟ้มเอกสารที่เพิ่งพิมพ์ออกมา พอหญิงสาวพร้อมที่จะนำเข้าไปส่งฟ้ารุ่งก็กล่าวลา

“พี่ทำงานต่อไม่ไหวแล้ว ขอกลับไปนอนละนะคะ”

“ขับรถไหวหรือเปล่าคะ”

“ไหวคะ” หญิงสาวตอบรับทั้งๆ ที่สีหน้าแยบเต็มที

“ขอบคุณที่มาช่วยอรนะคะ พี่ฟ้า”

ฟ้ารุ่งยิ้มซัดเซียว แต่ว่าอบอุ่นมีไม่ตรียั้ง

กริมองแฟ้มรายงานที่ถูกวางลงตรงหน้า สีหน้าคนส่งงานอึมหมภาคภูมิใจ เขาหยิบขึ้นมาเปิดดู

“ดีมากครับ คุณอร”

“อรไม่ทราบว่าคุณกริจะใช้งานอะไร เลยทำออกมาได้แค่นี้” หญิงสาวพูดอย่างมั่นอกมั่นใจมากขึ้น “พี่ฟ้าบอกว่าครั้งต่อไปให้ถามคุณกริให้ชัดเจนก่อน จะได้ทำงานให้สมบูรณ์ตามความต้องการและเสร็จทันเวลาคะ”

รอยยิ้มคล้ายเยาะปรากฏขึ้นบนริมฝีปากเรียวบางของอีกฝ่าย

“เขาเป็นครูที่ดีนี้ครับ”

“คะ เธอสอนอรทุกอย่างเลย สอนอยู่ตลอดเวลา”

“คงอยากจะไปอย่างหายห่วงกรรมัง”

“ทำไมพี่ฟ้าถึงไม่อยากทำงานที่นี้คะ พี่ฟ้ารู้งานแทบจะทุกอย่างถามอะไรเป็นรู้หมด”

“ผมก็ไม่เข้าใจว่าเขาคิดอะไร...” เขายกไหล่ปลางถอนใจ

“คุณกริขอร้องให้เธออยู่ต่อซีคะ”

“ผมพูดไม่รู้กี่ครั้งแล้ว”

“งั้นอรจะเป็นคนรั้งพี่ฟ้าไว้เองนะคะ คุณกริอนุญาตไหม”

“แน่นอนครับ ถ้าคุณอรทำได้ก็ดีเลย”

“อรต้องทำให้ได้คะ” เธอพูดอย่างหมายมั่นตั้งใจ

ชายหนุ่มมองเธอยิ้มๆ หญิงสาวผู้นั้นน่ารักน่าเอ็นดูกว่าสาวใดๆ ที่เขาเคยรู้จักมา แม้เธอจะไร้เดียงสากว่าวัยไปสักนิดเพราะถูกเลี้ยงดูแบบทะนุถนอมจนเหมือนเป็นลูกเล็กๆ อยู่จนบัดนี้ แต่สีหน้าท่าทางเสมือนเด็กของเธอก็ดูไม่น่าเกลียดอะไรในความสวยงามขนาดนั้น

ร่างบางๆ ลุกหายไป ชายหนุ่มจะสนใจแฟ้มบางๆ ที่เพิ่งถูกวางลงตรงหน้าก็หาไม่ เขายกโทรศัพท์ต่อสายไปยังโต๊ะของฟ้ารุ่ง

อรระอเป็นคนรับสาย

“บอกฟ้ารุ่งให้เข้ามาหาผมหน่อย”

“พี่ฟ้าไม่อยู่คะ” เสียงอ่อนๆ กลับทำให้คนฟังขุ่นเคือง

“ไม่อยู่หรือ..!” เสียงถามเข้ม ดีที่อรระอไม่เห็นหน้าคนพูดและไม่ได้รู้สึกถึงน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปนั้น

“พี่ฟ้าไม่สบายก็เลยกลับไปแล้วคะ”

ถ้าไม่ใช่อรระอ เขาคงกระแทกหูโทรศัพท์ลงแล้ว

“ขอบคุณครับ”

อรระอวางสาย รอยยิ้มยังระบวยอยู่ในใบหน้า ไม่รู้สึกนึกว่าคนที่เพิ่งจะพูดด้วยอยู่ในอารมณ์ขุ่นเคืองเพียงใด

ฟ้ารุ่งซบใบหน้าด้วยผ้าขนหนูผืนเล็กที่ราตรีนำมาให้ ไม่เคยชมชอบสีหน้าชาวซีตของตนเองที่สะท้อนจากกระจกเลย แต่จะมาระบายสีสันทให้สวยงาม เธอก็ไม่มีอารมณ์อยากจะทำ

เธอเผลอหลับไปพร้อมๆ กับหลานสาว แล้วหลับนานอย่างที่ไม่เคยมาก่อนในเวลากลางวันเช่นนี้ เร็วแรงไม่รู้ว่าจะหายไปไหน รู้สึกว่าแขนขาหนักราวกับคนเจ็บป่วย

ราตรีกำลังอยู่กับลูกสาวซึ่งตื่นก่อนนานแล้ว หันมาเห็นฟ้ารุ่งเดินออกมาจากห้อง

“ตื่นแล้วหรือ สบายขึ้นไหม”

ฟ้ารุ่งเดินมานั่งด้วย “ดีขึ้นค่ะ”

“น้ำฟ้านอนขี้เซา” เด็กน้อยพูดยังไม่ชัด ฟ้ารุ่งหัวเราะ

“น้องเอมก็นอนขี้เซาเหมือนกัน”

“น้องเอมยังเป็นเด็กอยู่ ต้องนอนมากๆจะได้โตเร็วๆ”

เด็กหญิงเถียง เลียนคำพูดนั้นมาจากคนรอบข้าง

สีหน้าอ่อนเชียวของน้องสาวทำให้ราตรีอดวิตกไม่ได้

“ไปให้หมอตตรวจหน่อยไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ พี่ราตรี ฟ้าไม่เคยเป็นอะไร พักผ่อนสองสามวันก็คงจะดีขึ้น”

“ประมาทไม่ได้นะฟ้า สมัยนี้มีโรคอะไรแปลกๆ ที่เราไม่รู้จักมากมาย น่าจะไปให้หมอตตรวจสักหน่อย จะได้เบาใจ เผื่อว่าเกิดเป็นอะไรขึ้นมาจริงๆ รักษาแต่เนิ่นๆ จะได้หายเร็วๆ”

“ถ้าสองสามวันนี้ไม่ดีขึ้นฟ้าจะไปค่ะ”

“ตามใจ..... ความจริงอาจจะแค่คิดมากแล้วก็พักผ่อนไม่พอก็ได้ สนใจสุขภาพตัวเองสักหน่อยอาจจะดีขึ้น แต่ว่าฟ้าต้องสัญญาว่าจะถ้ายังไม่ดีขึ้นภายในสองวันนี้จะไปหาหมอ”

“ค่ะ”

เธอยื่นหน้าเข้าไปจูมพิตหลานสาวครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างอ่อนโยนรักใคร่ ราตรีมองแล้วก็แอบถอนใจ

แพ้ท้องหรือเปล่า... เธอคิด แต่ทำไมกล้าพูดออกมา ฟ้ารุ่งอยากมีลูกมาตลอด ทำไมเกิดจะมาตั้งครรรภ์เมื่อสามีเพิ่งจะเสียชีวิต โชคชะตาช่างเล่นตลกเสียจริง.....

ราตรีดีใจที่กณาทแวะมาเกือบจะในทันทีที่เขากลับจากที่ทำงาน หลังจากที่ฟ้ารุ่งย้ายจากไปเมื่อหลายปีก่อน กณาทกลับมาเข้าออกบ้านนี้เสมือนกับเป็นบ้านของตัวเองอีกครั้งหนึ่ง เพียงแต่ว่าชายหนุ่มอาศัยนอนที่บ้านใหญ่และทานอาหารกับมารดาของตน นอกเวลาเหล่านั้น ถ้าไม่มีธุระ น้องชายร่างสูงใหญ่ใบหน้าขรึมของสามีเธอก็จะมาขลุกอยู่กับหลานๆ เป็นประจำ

ราตรีคิดว่ากณาทเองก็คิดถึงฟ้ารุ่ง ตลอดช่วงเวลาเหล่านั้น แม้ชายหนุ่มจะไม่พูดไม่ซักถามถึงคนที่ย้ายจากไป แต่ก็จับต้องเฝ้ามองสิ่งของที่ฟ้ารุ่งทิ้งไว้นานๆ ด้วย อากาการเหม่อลอย ..... ตุ๊กตาระเบียงตัวเล็กตัวน้อยที่เธอชอบ... ของเล่นที่เธอซื้อให้หลานๆ ฯลฯ

และเขาก็รับฟังเรื่องของฟ้ารุ่งด้วยความสนใจเสมอ

ในช่วงเวลาที่ผ่านมา ราตรีได้แต่ปล่อยให้คนทั้งสองหันหลังให้กันและเดินไปตามทางของตัวเองโดยไม่รู้จักแก้ไขอย่างไร . ในขณะนี้คนทั้งสองหันมาญาติต่อกันอีกครั้งโดยที่คนอื่นๆ ในครอบครัวไม่ยุ่งเกี่ยวคัดค้าน ราตรีก็รู้สึกยินดีไปด้วย ยิ่งฟ้ารุ่งเพิ่งสูญเสียสามี เศร้าโศก เสียขวัญ และยังมีอาการคล้ายกับจะแพ้ท้อง ราตรีคิดว่าไม่มีใครจะทำให้ฟ้ารุ่งอุ่นใจได้เท่ากับกณาท

“ฟ้ามาตั้งแต่เที่ยง ไม่สบายก็เลยหลบมานอน” ราตรีบอกเล่าชายหนุ่มหันมามองหญิงสาวอย่างเพ่งพิศ ดวงตาสีเหล็กแม้เคร่งขรึม ทว่าความอบอุ่นอาทรฉายชัด

“เป็นอะไรหรือ”

ฟ้ารุ่งยิ้มเชียวๆ “เพลียๆ ค่ะ รู้สึกว่าไม่ค่อยมีแรง แล้วก็คลื่นไส้ อาเจียน สงสัยจะเครียดมาก หรือไม่ก็โรคกระเพาะ”

“ไปหาหมอหรือยัง”

“ขอดูพรุ่งนี้ก่อนค่ะ อาจจะดีขึ้นก็ได้”

“พี่พาไปหาหมอเอาไหม” เขารับอาสา เธอผินหัวเราะ

“โธ่ ไม่ต้องหรอกค่ะ พี่ณาท แค่ไม่สบายนิดหน่อย ไม่ได้เป็นอะไรมากสักหน่อย ตอนนีดีขึ้นมากแล้ว ช่วงเช้าซีคะ แยกเลย”

“แล้ววันนี้ทำไมกณาทกลับบ้านเร็ว ไม่ไปหาแฟนหรือจ๊ะ”

ราตรีถาม ฟ้ารุ่งหน้าเงื่อนขณะที่ชายหนุ่มมองเธอด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“วันนี้ไม่ไปฮะ”

“พักนี้ผมไปนอนที่บ้านฟ้าไม่ใช่หรือ ยังอยู่หรือว่ากลับบ้านแล้ว”
 “ยังอยู่ค่ะ” หญิงสาวไม่กล้าสบตาใครทั้งนั้น
 “งั้นทำไมฉันทไม่ไปกับฟ้าล่ะ นอกจากส่งฟ้าก็จะได้พบมณด้วย”
 สีหน้าของชายหนุ่มหม่นหมองลง “มณคงยังไม่อยากจะพบผม
 หรือครับ”

ราตรีมองหน้าชายหนุ่มอย่างแปลกใจ สีหน้าหม่นหมองทำให้
 พอจะคาดเดาความเป็นไปได้ ฟ้ารุ่งเองก็หน้าสลดอย่างเห็นได้ชัด
 จะคัดค้านคำพูดของชายหนุ่มสักนิดก็หาไม่

ราตรีไม่กล้าถามถึงมณชิรากับน้องชายของสามีอีก จนกระทั่ง
 เมื่อเธอเสีงเข้าไปทำอาหารและฟ้ารุ่งตามมาช่วย ปล่อยให้ภรรยาอยู่
 กับหลานชายหญิงทั้งสอง เธอจึงถามว่า

“ฉันทขัดใจกับมณอยู่หรือ”

“ค่ะ” น้องสาวตอบไม่เต็มเสีง

“เขาขัดใจกันเรื่องอะไร”

“ฟ้าก็ไม่แนใจค่ะ.....”

“แล้วมณไม่เล่าบ้างหรือ นอนอยู่ด้วยกันทุกคืน”

ฟ้ารุ่งสั่นหน้า ถ้าบอกเรื่องที่มีมณชิราต้องการจะเลิกกับภรรยา
 ราตรีก็จะกังวลใจไปเปล่าๆ

“หนุ่มๆ สาวๆ” ราตรีพูดอย่างอ่อนใจ “เดี่ยวโกรธกันเดี๋ยวดีกัน
 ถ้ายังไม่แต่งงานก็ยงทะเลาะกันเป็นเด็กๆ อยู่เนิ่นเอง”

เธอช่วยพี่สาวหั่นเครื่องปรุงร่ง กลิ่นอาหารสดอาหารแห้งและ
 อาหารที่กำลังอยู่บนเตาไฟทำให้เกิดอาการระอึกระอ่วนขึ้นครั้งแล้ว
 ครั้งเล่าโดยเธอกลักริ้นไว้ ในที่สุดก็ต้องวิ่งออกประตูไปยืนตัวอ
 ขยักขยอนครั้งแล้วครั้งเล่ากว่าจะยึดตัวกลับขึ้นมาได้ ใบหน้าแดงกำ
 เปียกน้ำตา

“โธ่เอ๊ย ฟ้าเอ๊ยฟ้า ฟ้าน้องพี่...” ราตรีลูบหลังยึนแก้วน้าอุ่น
 ให้ ฟ้ารุ่งรับไปดื่มและใช้ส่วนที่เหลือล้างหน้าจนหมดแก้ว

ภรรยา ลูกมายืนดูอยู่ ท่าที่หวงกังวลไม่แพ้กัน

“ฉันทพาฟ้าออกไปเถอะ ไม่ต้องช่วยพี่หรอก” ราตรีพูด
 ขณะประคองน้องสาวให้เดินออกไปยังห้องนั่งเล่น ฟ้ารุ่งพูดเสีงสั้น

“ฟ้าไม่ป็นไรแล้วค่ะ พี่ราตรี ฟ้าสบายดีแล้ว”

ภรรยาถามราตรีอย่างป็นกังวล “ฟ้าไม่สบายมากหรือครับ”

อีกฝ่ายกระซิบว่า “สงสัยว่าจะแพ้ท้อง”

คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน ราตรีได้ยึนเสีงชายหนุ่มทอดถอนใจ..

ภรรยาและมณชิรา น่าจะกำลังพูดคุยกันอย่างปลอดโปร่งที่โต๊ะ
 อาหารก่อนหน้าทีฟ้ารุ่งจะมาถึง เพราะหญิงสาวยงได้เห็นใบหน้า
 สวยหวานของเพื่อนสาวฉาบฉ่ำด้วยรอยยิ้ม ขณะที่ชายหนุ่มกลับ
 มองมาด้วยสีหน้าห่างเหินไว้ตัวแบบที่เขามักจะทำเวลาไม่พอใจ

ฟ้ารุ่งเคยชินแล้วกับอาการประเดี๋ยวดีประเดี๋ยวร้ายของชายหนุ่ม
 ผู้นี้ และเธอก็หาได้ขุ่นเคืองตอบไม่

“มาแล้วหรือฟ้า ทานข้าวด้วยกันไหม วันนีมณแสดงฝีมือ
 เองเลยนะ”

“เหรอ” เธอเดินมานั่งด้วย อาหารในจานไม่มาก แต่จัดวาง
 ตกแต่งอย่างนำลิ้มลอง

“แหม ดูน่าอร่อยจิงเลย”

“ทำให้คุณภรรยาป็นครั้งแรก ต้องตั้งใจทำน้อย ไม่อย่างนั้น
 ประเดี๋ยวครั้งต่อไปจะไม่ยอมหลวมตัว”

เธอนึกสงสารคนที่เฟ็งจะจากมา ดูเขาหม่นหมองไม่น้อยเลย

“ทานมาแล้วหรือยง” เพื่อนสาวถามเสีงใส

“จ๊ะ เฟ็งอิมมา” ฟ้ารุ่งพูดพลางมองเจ้านายยิ้มๆ ลองได้หนึ่ง
 เจียบไม่เอ๊ยปากทักทาย ได้แต่ทำสายตาแบ่งแยกถือตัวแบบนี้ รับรอง
 ได้เลยว่าจะต้องกำลังไม่พอใจอะไรสักอย่าง เดาได้เลยว่หากว่าเธอ
 ยงคงรั้งอยู่ คำพูดประชดประชันเหน็บแนมก็ป็นได้เผยออกมาป็นชุดๆ

“อิมใจมาด้วยกระมัง”

นั่นไง ไม่ต้องรอนานหรือ ฟ้ารุ่งอยู่ใกล้ชายผู้นี้จนอ่านออก

“เหลือล้นเลยค่ะ” เธอไม่ยอมแพ้

ใบหน้าสะอาดที่มีรอยเคราเขีวจางๆ บั้งตั้งชันทันที

ฟ้ารุ่งถอนใจด้วยความเหน้อยหน่าย เธอกำลังไม่สบาย จิง
 หมดความอดทนทีจะรับฟังและตอบโต้ด้วย ช่างเถอะ วันนี้โกรธ
 พรุ่งนี้ดี ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่เลย ปล่อยเขาไว้กับมณชิราตามลำพัง
 ประเดี๋ยวกก็กลับอารมณ์ดีเหมือนเดิม

มณชิราถามว่า

“ไปไหนมาหรือฟ้า คุณภูริบอกว่าเธอโตงานแต่เช้าแล้ว”

“ไปบ้านพี่ราตรีจะ”

“งั้นก็เจอพี่ณาทด้วยซิ” รอยยิ้มหวานสดใสไม่ได้แสดงเยื่อใยแม้สักนิด รวากับมณฑิรากำลังจใจบอกชายหนุ่มผู้หนึ่งอยู่ข้างๆ ให้รับรู้ด้วย

“ใช่”

“เลยอ้อมทั้งกายทั้งใจใช่ไหม”

ฟ้ารุ่งแปลกใจที่มณฑิรกลับมายกเข้าเธอเช่นนั้น คำพูดของภูริก่อนหน้านี้ทำให้เธอเคยรู้สึกมาก่อนว่ามณฑิร บอกเขาเกี่ยวกับเธอและกณาท เช่นเดียวกับที่คำพูดของมณฑิร เคยทำให้เด็กสาวผู้ซึ่งเมื่อครั้งยังเยาว์วัย รู้สึกพ่ายแพ้กับอายุจนเข้าหน้าเพื่อนๆ ไม่ได้

ขณะนี้ฟ้ารุ่งไม่รู้สึกเดือดร้อนอับอายหรือเจ็บปวดอย่างไรเหตุผลอีกแล้ว แต่ก็เอือมระอากับการพูดเจื้อยแจ้วเรื่อยเปื่อยซึ่งเป็นนิสัยของมณฑิรเต็มที

“ขอตัวก่อนละนะ ฟ้าเพื่อยมากวันนี้”

“ตามใจ” มณฑิรยิ้มละไม ขณะที่ชายหนุ่มยิงขุนเคือง

ประกายตาของคนที่มองตามขุนกระด้าง จนมณฑิรฯ ซึ่งหันมายิ้มหวาน ต้องชะงักด้วยความแปลกใจ

มณฑิรตามขึ้นมาเร็วกว่าที่คาดไว้ ฟ้ารุ่งเพิ่งจะเอนตัวลงนอน เพื่อนสาวก็เปิดประตูเข้ามาในห้อง สีหน้าไม่สดชื่นเช่นเมื่อครู่ก่อน

“ง่วงแล้วหรือ มณ หรือว่าแสงดาวกลับมาบ้าน”

“เปล่า” อีกฝ่ายหงุดหงิดผิดหวังที่จู่ๆ ภูริก็เกิดเพื่อย อยากจะพักผ่อนขึ้นมา ก็เธอยังสนุกอยู่แท้ๆ

“จะอาบน้ำเลยไหม”

“เดี๋ยวก็ได้” มณฑิรนั่งลงมองฟ้ารุ่งอย่างพิจารณา ฟ้ารุ่งเข้าใจว่าเพื่อนสาวจะถามถึงกณาท แต่กลับนิ่งเงียบ จึงเป็นฝ่ายพูด

“พี่ณาทรอโทรศัพท์จากมณอยู่นะ เขาเข้าใจว่ามณ... เปลี่ยนแปร แต่ถามมณโทรไป ทุกอย่างก็จะกลับดีเหมือนเดิม”

มณฑิรฯ เบ้าปาก “ช่างพี่ณาทเถอะ”

ฟ้ารุ่งจึงได้แต่นิ่งเงียบจนได้ยินเสียงถามกลางแคลงใจ

“คุณภูริไม่พอใจอะไรฟ้าอยู่หรือเปล่า”

“ไม่รู้ซิ ทำไม่หรือ”

“มณแค่อายากรู้... ว่าเขาไม่พอใจฟ้าเรื่องอื่นอยู่ก่อน..... หรือว่าหึงฟ้ากับพี่ณาท...”

“บ้าแล้ว...” หญิงสาวอุทาน

“บอกมาตามตรงนำฟ้า เราเป็นเพื่อนกันนะ” อีกฝ่ายคาดคั้น

“คุณภูริจะมาหึงพี่ณาทได้ยังไง พี่ณาทเป็นเหมือนพี่ชายของฟ้า แล้วคุณภูริก็ไม่ได้มาเกี่ยวข้องกับอะไรนอกจากเป็นน้องชายของคุณพี่”

“แน่ะ” มณฑิรฯ คาดคั้น

“แน่ซิ..! ขอร้องละ อย่าคิดอย่างนั้น” เธอหงุดหงิดที่ต้องย้าแล้วย้าเล่าว่าไม่มีอะไรอยู่ในใจกับคนที่เพื่อนน้องชายของสามี

“คุณภูริมีนิสัยชอบพลีสุ่มหึง หยอกล้อถึงเนื้อถึงตัว บางครั้งก็เปลือทักกับฟ้าบ้าง แต่มันเป็นแค่ความเคยชินของเขาเท่านั้น ไม่ได้มีอะไรเกินเลย เขาให้เกียรติฟ้าในฐานะพี่สะใภ้เสมอ”

สีหน้าของเพื่อนสาวเข้มขึ้นขึ้น

“จริงนะ”

“จริงซิ...” เธอนึกได้ จึงบอกเพื่อนสาวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“เมื่อวันก่อน ภรรยาอีกคนของคุณพี่มาหาคุณภูริที่ออฟฟิศ อาจจะเป็นเรื่องนี้ก็ได้ที่ทำให้เขาเปลี่ยนไป... อาจจะเห็นใจคุณเธอแล้วพาลเกลียดหน้าฟ้าขึ้นมาก็ได้”

“งั้นหรือ... แล้วฟ้าทำยังไง พบหน้ากันหรือเปล่า”

“เขาคงไม่รู้จักฟ้า” ประกายตาคนพูดร้าวราน “แล้วก็ขออย่าให้รู้จักเลย ฟ้าไม่รู้จะทำอย่างไรเวลาเผชิญหน้ากัน รู้สึกอับอายต่ำต้อยว่าเราเลวเหลือเกินที่แย่งสามีเขา แล้วขณะเดียวกันก็โกรธเกลียดอิจฉาริษยาเขาเหลือเกิน ที่ได้หัวใจสามีของเราไป”

“อย่าคิดมากดีกว่า ไหนๆ คุณพี่ก็ตายไปแล้ว ต่างคนต่างอยู่ก็แล้วกัน”

“ฟ้าก็อยากให้เป็นอย่างนั้น”

“มณไปอาบน้ำดีกว่า”

มณฑิรฯ ลุกขึ้นอย่างกระฉับกระฉ่ง เดินหายเข้าห้องน้ำไป

ไม่ได้ถามถึงกณาทเลยแม้แต่คำเดียว.....